

2) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Retsafgifter i Domsager m. m. af 11. April 1916.

Mødet hævet Kl. 11⁵.

78de Møde.

Tirsdag den 2. Februar Kl. 1.

Formanden: Fra Socialministeren har jeg modtaget følgende Skrivelse:

„Socialministeriet.
København, den 30. Januar 1926.

Ved at meddele, at Folketingsmand Stengaard-Kirkegaard har meddelt Ministeriet, at han ønsker at udtræde som Medlem af Arbejdsnævnets Afdeling for ekstraordinær Arbejdsløshed, jfr. § 35 i Lov Nr. 47 af 4. Marts 1924 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m., skal man herved anmode de Herrer Formænd om at ville foranledige, at der af Rigsdagen foretages nyt Valg af et Medlem til at indtræde i den herefter ledige Plads i Arbejdsnævnet.

F. J. Borgbjerg.

Rigsdagens Formænd,“

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916.

Forhandlingen genoptoges.

Pürschel: Den Drøftelse af det foreliggende Lovforslag, som nu har været fortsat gennem adskillige Møder, viser jo, hvor overordentlig vanskelig en Opgave, vi her staar overfor. Det er overhovedet en meget

vanskelig Opgave for en Lovgivningsmyndighed at udforme en Procesordning i alle Enkeltheder, og det vilde maaske have været den heldigste Ordning, om man — som en højt anset Kollega i Landsretten en Gang sagde til mig — kunde nøjes med fra Lovgivningsmagts Side at fastslaa enkelte Hovedlinier for Procesordningen og saa overlade hele den nærmere Udformning til Domstolene. Jeg tror, at man derved vilde kunne faa den smidigste og i mange Henseender den bedste Ordning og en Ordning, som vilde være i Stand til at følge Udviklingen meget lettere uden al den Gnidningsmodstand, som nu viser sig; saa snart man skal til at røre ved disse Lovbestemmelser. Men det er kun, hvad man kalder et fromt Ønske — derved forstaar man jo de Ønsker, som er bestemt til *ikke* at gaa i Opfyldelse.

I øvrigt vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Justitsministers Tale; og jeg kan ikke nægte, at der i den fandtes ikke saa faa Udtalelser, som det forekommer mig hellere burde være blevet i Ministerens Lønkammer. Naar jeg f. Eks. tager en Udtalelse som den, Ministeren fremsatte, og som findes i Folketingstidende Sp. 4368, hvor Ministeren sagde: „Paa Løgnens, Rygtekolportagens og Mistænkeliggørelsens Omraade udfolder hele det danske Folk en Energi, der ligefrem er beundringsværdig som Kraftpræstation betragtet“ — saa maa jeg sige, at det er jo ganske morsomt sagt; men om det egentlig er saa smagfuldt af en Minister, navnlig en demokratisk Minister, endogsaa af den særlig udmærkede Form for Demokrati, som hedder Socialdemokrati, at han omtaler hele det danske Folk som et Folk, der udvikler en ganske beundringsværdig Energi i Præstationer paa dette Omraade, staar i alt Fald for mig som noget tvivlsomt.

Det Omraade, som Ministeren bevægede sig paa, var Spørgsmaalet om Offentlighed i Retsplejen. Jeg har ikke i øvrigt deltaget i Debatten om dette Spørgsmaal; men jeg vil gerne fremsætte en enkelt Tanke til Overvejelse, nemlig den, om det ikke var praktisk at forbyde Dagspressen at nævne Navnene paa de Dommere, som behandler de refererede Sager. En saadan Regel vilde naturligvis ikke have større Værdi ude i de mindre Provinsbyer; men i de større Byer og navnlig i København vilde et Forbud mod at nævne de paagældende Dommers Navne efter mit Skøn have nogen Værdi. Det vilde i saa Fald ikke være muligt paa den ene Side at ophidse Offentligheden mod en enkelt Dommer, og det vilde paa den anden Side borttage enhver Fristelse